

— Хайде, куражъ, баща ти не знай нищо. Азъ му знамъ характера: — да знаеше що годъ иѣщо положително не щеше да замълчи — съ сичко това трѣба да работимъ съ вниманіе и предъ сичко да запремъ взаимописаніето чрезъ Франциска.

— Да му не пиша ли вече? пошушна Варвара.

— Да му не пишишь вече; първа неизбежностъ, и сега призовавамъ сичкѣтъ си власть и ти иѣ налагамъ — въ противенъ случай сичко ще обада на баща ти.

Това беше просто едно заплашваніе, защото Агата беше много милостива и умна жена и не бы изпълнила таквось закъняніе.

— Колкото за Франциска, приложи, ще и дамъ наставленіе каквото и ся пада.

— О! не дѣй мамо, недѣй иѣ мжмра, тя не е направила по други грѣхъ освѣнъ да послуша на молбитъ ми.

— Доволно, доволно, знамъ азъ що ми остава еще да права!

Часовникътъ отъ старата махала на С. Урликъ почена да удря и Агата си запрѣ за да чете часоветъ. Одари десять; погледна и на голѣмый часовникъ който беше туренъ на собата и като ся увѣри че е толкозъ стана и каза на Варвара да иди да си лѣга.

— Отъ сега?... рече момата.

— Не видишь ли чешъ десять?... иди, иди си лѣгни и си почини, нощъта е добъръ свѣтникъ на много работи, и вѣрвамъ утрѣ ще ти намѣря повече весела.

Повече весела! мисляше въ себе си този момински Ангелъ — ще бѣдъ само тогива когато Якинтъ ми етани мжжъ.

За нея други момакъ по хубавъ, по гиздавъ, по съ талантъ нѣмаше на този свѣтъ освенъ него, и за нея беше